

La orice argument aduceam răspundea – ești deștept, dar nu mă duci, te-au învățat să fuți mintea oamenilor.

A vorbit mult, praf m-a făcut, și de la un punct încolo n-am mai zis nimic, doar stăteam și ascultam cum dă cu mine de pământ. La sfârșit – nu mai ai ce căuta aici, îți rup picioarele dacă te mai prind. Dar pentru că nu mă ridicam să plec, continua să detalieze, vrăjeală de la limbrici ca tine am halit grămadă, crezi că ești primul care încearcă să se infiltreze aici?

Mi se uscaseră gura și nu mă puteam pune în mișcare, stăteam ca paralizat pe lada aia – și Ana, cu același calm, a zis OK Bibi, am înțeles, nu mai are ce căuta aici; acum putem pleca? – și ne-a lăsat să plecăm, ia-ți bă zdreanța și pleacă.

Două zile am fost dezarticulat pe faza asta și nici că am mai ieșit în cartier. Practic, mi s-a luat de Ferentari și o lună sau două n-am mai ieșit.

În intervalul ăsta, Atti a tot încercat să medieze o împăcare cu gașca de la magazin. Nu știu ce i-a îmbârligat, cert e că după Revelion a început să mă bată la cap că Bibi tot întreabă de mine și, într-o seară cu vreme mai moale, am ieșit – OK dragoste, hai c-o facem. Nu am stat să mă gândesc că momentul e prost ales, fiindcă (tot Atti dixit) pe Bibi l-a părăsit nevasta de câteva zile, femeia și-a luat copiii și a plecat la alt tip. De ceva vreme îi mergea rău bossului nostru, ca să facă bani s-a dus în Turcia, dar s-a întors după o săptămână și acum era falit.

Erau trei la magazin – Bibi, un amărât cu veleități de lăutar și unul (30+) cu alură de șmecher și cu o figură seacă, pe care nu se putea citi nimic. La început am discutat salaamalekuri – că de ce în Ținutul Secuiesc ungurii îi tratează

așa pe români, că a cerut o pâine în românește la Miercurea Ciuc și nem tudom, n-au vrut să-i dea pâine. Dacă stau să mă gândesc, deja în salaamalekurile astea se străvedea, ca-n palimpsesturile lui Derrida, o agresivitate ascunsă.

Tu cum te-ai simțit unguere aici pe Ferentari? a continuat, te-ai simțit bine aici, vezi? Din amărăciunea noastră ți-am dat de băut și nimeni nu s-a luat de tine – și, ca omul beat, tot insista să ne facă o bere și mi-era penibil, că știam că n-are bani; parcă la un moment dat i-am și zis-o, lasă Bibi, că destul ne-ai făcut tu, acu mai lasă-ne și pe noi – dar n-a vrut să audă. Mai mult, dintr-un masochism bizar a început să ne spună că s-a apucat, cu frai-so, de zugrăvit un apartament, dar abia dacă-i ies și lui 200, că frai-so e specialistul și el doar ajutor.

Deci o bucată a fost totuși decent, părea să se lege chinuit ceva – și, după ce m-am pilit, i-am zis da bă Bibi, am mințit, îmi pare rău, dar cu gagică-mea ce ai avut frate? Înțeleg de ce ai dat cu mine de pământ – dar ea ce ți-a făcut? Și el a stat, s-a gândit și a zis da sibiene, ai dreptate, am greșit. Și mi-a plăcut cum a zis-o, am regăsit ceva din Bibi ăla vechi, care, când greșește ceva, recunoaște ostășește și n-o dă după cireș.

Apoi l-a tachinat pe Atti cu iubita lui franțuzoaică – unul din motivele pentru care Atti a venit în România a fost să-și găsească și el o iubită româncă. În București nu a reușit să agate nici una – în schimb, deși nu și-a dorit neapărat, a futut două franțuzoaice, una după alta ca croitorașul cel viteaz, iar băieții îl tachinau mereu pe treaba asta, franțuzoaice? ptiu, ce ghinion pe tine. Lăutarul a început să improvizeze la caterincă pe o piesă lăutărească, foaie verde și-o lalea, Marion e viața mea, care s-a dus în Franța etc. etc., deci seara părea să se lege.

Atâta că și eu, și Bibi începeam să ne îmbătăm și fiecare reacționa în felul lui: mie să mi se pară că Ferentarii-s o oază hipioată de iubire și empatie, iar Bibi să devină din ce în ce mai suspicios și mai urâcios; făcea glume din ce în ce mai eliptice, că te naști odată cu pula, dar pula moare înaintea ta, că o femeie nu se ține cu bomboane și flori, ci cu pulă și bani, și dacă nu-i dai pulă și bani pe săturate, te lasă. Era într-o dispoziție din ce în ce mai masochistă – dar eu nu mai vedeam treaba asta, că de fapt plesnește de ură, și tot trâncăneam despre minunați Ferentarii, minunați locuitorii.

Treabă care-l irita și mai tare – și ca să mă potolească a început cu celălalt set de glume, că uite poliția, uite prăduitorul – și la asta am început să mă neliniștesc vag, cu atât mai mult cu cât Atti îmi făcea semne să o ștergem, că lucrurile sunt pe punctul să deraieze. Dar, când ne-am ridicat, Bibi s-a pus barieră și a zis nu plecați nicăieri – și ne-a mai luat două beri de căciulă.

Se lăsase un frig al dracu și o bere am băut-o pe repede înainte, iar cealaltă nu mai intra nici-cum – și i-am zis Bibi, dragoste cu de-a sila nu se poate; și el a răspuns ba da, se poate, vezi asta? adică un par pe care l-a scos chiar atunci de sub măsuța de placaj.

Și de aici încolo s-a scufundat complet în filmul paranoic, că ce pula mea cauți sibiene aici, între jagoși? – și când i-am zis, deja patetic, că vreau să mă stabilesc aici, că iubesc cartierul ăsta, șmecherul de lângă el s-a strâmbat literalmente de scârbă. Tipul nu băuse nimic, de fapt trăgea de la începutul serii de o bere – și nu intervenea în discuție, doar asculta.

Lăutarul încerca să aplaneze conflictul, hai Bibi tată să bem, să ne simțim bine. Dar șmecherul i-a pus o mână pe umăr să se oprească

cu asta, că sunt chestii care nu-l privesc – iar lăutarul și-a pus palma în cur și s-a cărat.

Când ne-am ridicat să plecăm a scos parul de sub masă și ne-a lovit ușor peste picioare, plecați când vrea mușchii mei, nu ai voștri. Dar nici atunci, obnubilat de alcool cum eram, nu am reușit să conștientizez, vorba lui Vasi, pericolul situației, simțeam mai degrabă un fluid de simpatie pentru Bibi, când îl vedeam așa mic, gras și zburlit ca un cotoi – că ce, dacă ești ziarist crezi că mi-e frică?

Îmi venea să mă piș, dar nu mă lăsa să mă duc după bloc, Bibi, i-am zis, mă piș pe mine frate, nu mai pot. Nu m-a lăsat să mă duc decât atunci când a dispărut după bloc tovarășul lui, șmecherul; dar nici atunci nu m-a lăsat singur și a venit după mine.

Tovarășul lui era un pic mai încolo, cu spațele – și când a trecut pe lângă noi privea indiferent înainte, ca și cum n-am fi existat.

Acum nu ne vede nimeni, n-ai martori, ia zi, ce faci? Îți rup picioarele, mi-a zis în timp ce mă descheiam la șlit; și, ca să mă convingă, a ridicat bastonul deasupra capului – iar eu am îndoit reflex piciorul stâng. Se zice că în momente de astea de șoc îți sare beția din cap – nu știu ce să spun, cert e că atunci m-am speriat foarte rău.

Dar n-a dat, a lăsat parul jos, nu intru eu la pușcărie pentru un lache turnător. Atți zicea că nu vroia doar să mă sperie, ci și să mă facă să-mi dau drumul pe mine, de aia a ridicat parul chiar înainte să mi-o scot din pantaloni. Dar, jur, nu m-am scăpat.

În fine. Dacă până la momentul ăsta faza face sens și poate fi înțeleasă, ce urmează e complet descreierat și în afară, și de aia o dau pe post nudă, fără ancore hermeneutice: după ce ne-am întors, în fața tuturor, Bibi și-a dat jos pantalonii și chiloții, s-a aplecat cu curul spre mine și mi-a

zis bag-o, ce dracu aștepti? Nu asta vrei? Și eu am zis ce căcat de treabă e asta Bibi? și prietenul lui, șmecherul, a zis fă ce zice – și eu am zis nu merge așa frații mei, nu merge așa.

Bibi și-a ridicat pantalonii de trening și a zis hai să bem, ia de băut sibiene – și atunci am avut inspirația să zic e frig, haideți la noi în apartament să bem; zic inspirație fiindcă, pe vremea când mă iubeam cu Bibi, mi-a tot repetat regula aia să nu bagi niciodată oameni străini în casă – și prin asta l-am dezarmat cumva, că după toată faza nasoală îl bag în casă. Pe scări am zis nu faceți gălăgie, vă rog frumos, ăia de sub mine au copii mici – iar Bibi s-a liniștit și a devenit rezonabil, în definitiv și el era locatar la bloc, se mișca în interiorul aceluiași legi fizice și sociale. Le-am dat să mănânce, de fapt Bibi s-a dus la frigider și a zis, scârbit, ce amărășteni sunteți, n-aveți nimic. Le-am fiert niște crenguști și după o jumătate de oră au plecat.

A doua zi mi-a transmis din nou prin Atti că îmi rupe picioarele dacă mă mai vede la magazin, de fapt Atti, care nu-și amintea expresia românească, mi-a zis în engleză, you are not welcome anymore, that's the idea – pe scurt, îmi dăduse interdicție, cum zic ei; de data asta l-am luat foarte în serios și făceam ocol pe o străduță paralelă ca să evit zona aia. Și, ori de câte ori îl vedeam – în stația de autobuz sau într-o crâșmă – făceam cale întoarsă și mă făceam că nu-l văd. Mi-era frică de el.

De atunci am încetat să mai mint; le spuneam de la început oamenilor că sunt ziarist și tăiam discuțiile despre afaceri dubioase – e șmecheria ta, ziceam, nu mă interesează, nu vreau belele aici.

Bibi a fost primul tip la care am întâlnit răsul lui Becali; de fapt, chiar dacă îl apreciam că era

onest și protectiv, mă deranja că într-un fel fundamental își pierduse încrederea în oameni și juca în forță, pe putere. Încerca să fie corect, dar suflet bun n-avea, era un om complexat și înrăit de viață, căruia îi plăcea să umilească. În naivitatea lui, Alberto nu purta resentimente nimănui, deși viața lui fusese mult mai urâtă; avea căldură și instinct al proximității, corpul lui mare știa să se lipească de alte corpuri prietene.

În fine. Nu am putut pleca în ziua aia acasă la țară, și bine era să fi plecat – de o săptămână, bicicleta mea zăcea legată de o balustradă din scara de bloc a unui prieten, iar ăla m-a sunat că cineva mi-a șutit dinamul, deci clar că o avea în vizor. Urăsc pacostea aia de bicicletă, își face bine treaba, dar e 100% de gagici, mi-a dat-o Ana după ce și-a cumpărat una mai bună. N-are cadru și țipă rozul pe ea, bașca un coșuleț alb prins pe portbagaj – prietenii din Centru izbucnesc în râs când ne văd împreună, iar bagabonții din Ferentari fluieră după mine la caterincă, alo prințeso.

Am recuperat-o și am lăsat-o acasă – iar de acasă, deși era 10, m-am dus la Zeicani. Alberto s-a strâmbat când m-a văzut, una zicem, alta facem, nu ne-am înțeles că nu mai vii pe aici?

Tu vezi-ți de-ale tale, i-am zis, mâine plec acasă și vreau să beau o bere.

M-am dus în separeu și mi-am băut liniștit berea – dar după cinci minute a venit și el, ia bă o bere și dă cinci lei să bag la aparate. A făcut praf hârtia de cinci lei, îl auzeam cum înjură și pocnește în aparate – și deștept eram dacă plecam chiar atunci, dar n-am făcut-o; am mai stat de-o bere și iarăși a venit la masa mea, mai dă cinci lei. Dar nu i-am mai dat nimic – am zis am cheltuit destul pe curul tău și gata, nu mai are banca bani.

Hai la tine, a zis, n-am dat azi pe acasă și nu vreau să dorm în seara asta la Borcan – și